

РЕШЕНИЕ

№
11407

гр. София, 23.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав, в публично заседание на 05.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **12170** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във вр. с чл. 145 - чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. Х. Й., ЕГН [ЕГН] от [населено място] чрез адв. П.-М. М. Бозов с адрес [населено място], [улица], ет.3, ап.9 против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №553/06.11.2025г, издадена от ст.полицай в 03 група, ООР, сектор ОП в 02 РУ при СДВР, с която на М. Х. Й. е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата се сочи, че заповедта е издадена при съществени процесуални нарушения. В случая не се спори за това, че при проверка жалбоподателят е отказал да бъде тестван с анализатор на алкохол в кръвта, като е заявил, че желае да даде кръвна проба. Твърди се, че в разрез с изискванията на Наредба № 7 от 19 юли 2017 г., органът е издал талон за медицинско изследване, в което е определил срок за явяване в медицинско заведение до 45 минути, въпреки че същото се е намирало в различно населено място от това, в което е била извършена проверката. Именно поради краткия срок жалбоподателят е просрочил определеното му време и са отказали да му вземат пробра. Поради горното счита че е допуснато съществено процесуално нарушение, ограничило правата му. По същество от съда се иска да отмени обжалваната заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Бозов, който поддържа жалбата и претендира присъждането на разноски.

Ответникът - редовно призован, не се явява и не се представлява.

СПП не е встъпила в процеса.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 06.11.2025г. жалбоподателят М. Х. Й. управлявал в [населено място] искър по ул. Искърско дефиле с посока на движение от ул. Т. към [улица] к с рег. [рег.номер на МПС]. Срещу 190 водачът бил спрян за проверка, при която отказал да бъде тестван с техническо средство алкотест дрегер 7510 с фабричен номер ARBA -0135, поради което му бил издаден талон за медицинско изследване номер 264130, в който било вписано, че екземпляр от същия е връчен на жалбоподателя в 12:30 часа на 06.11.2025г. и следва да се яви за медицинско изследване в рамките на 45 минути. За горното бил съставен АУАН № ГА № 4340414

Въз основа на съставения акт е издадена обжалваната заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 553/06.11.2025г.

В заповедта се сочи, че е съставен АУАН с бланков № ГА 4340414 от 06.11.2025г. против М. Х. Й., ЕГН [ЕГН], който на 06.11.2025г. около 10:50 управлява М. 814 к с рег. [рег.номер на МПС] с [населено място] по [улица] с посока на движение от ул. Т. към ул. М. отказва да бъде проверен с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с инвентарен номер ARBA 0138, определящ осъдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух в 10:50. Наложена е мярка по чл. 171, т. 1, б. Б от ЗДвП – „временно отнемане свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“. Заповедта е връчена на 06.11.2025г.

Същият ден (06.11.2025г.) в 14:09 часа жалбоподателят се явил в МБАЛ „Св. А.“ – С. АД за медицинско изследване, което обаче му било отказано заради пресрочване на дадения в талона срок от 45 минути.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК срок, видно от входящия номер на подадената пред Административен съд - София град жалба, от надлежна страна - адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган. Това обстоятелства се установява от приетите по делото Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г., с която са определени служителите на СДВР, които могат да налагат ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а" и т. 6 от ЗДвП и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, с която са определени структурите на МВР, които да осъществяват контрол по ЗДвП.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т.1, б „б“ от Закона за движение по пътищата временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Видно от представената Заповед за налагане на ПАМ /л.25/ жалбоподателят е санкциониран за това, че е отказал да бъде проверен с техническо средство Алкотест Дрегер.

Надлежащият начин и ред за установяване на употребата на алкохол у водачите на МПС е нормативно разписан в НАРЕДБА № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози действаща и към момента на установяване на процесното деяние. Съгласно чл.1, ал.3 от същата Концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява чрез използване съответно на технически средства, тестове, медицински, химически или химико-токсикологични изследвания. При извършване на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство (ал.3 от Наредбата), а при отказ от извършване на техническо средство с техническо средство установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване (чл.3а, т.1 от Наредбата). Следователно е налице една нормативно регламентирана възможност на лицето да откаже да бъде тествано с техническо средство, като в този случай е разписано как следва да бъде сторено това. Отказът лицето да бъде изследвано е въздигнат в административно нарушение с разпоредбата на чл. 174, ал.3 от ЗДвП, който има за цел ангажирането на административнонаказателната отговорност на лице, което отказва да бъде установено наличието на алкохол (или наркотични вещества и техните аналози) в организма му. Нарушението е изпълнено тогава и лицето се санкционира за това, че липсва резултат от изследване за алкохол (респективно наркотични вещества), а не за изборът му на метод на изследване. За да е изпълнен съставът на нарушението лицето следва да е отказало да бъде тествано и след това да не е изпълнило предписанието по съставения му от органите талон за изследване. Респективно ако лицето е отказало да бъде тествано с дрегер, но е изпълнило предписанието по съставения му от органите талон няма да е налице нарушение.

Принудителните административни мерки се налагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения. С оглед на каузалната връзка между нарушението и мярката, за да са налице основанията за налагане на горепосочената мярка, не е достатъчно лицето да е отказало изследване от даден вид, а въобще да не се е подложило на такова. Обратното разбиране, според настоящия състав противоречи на смисъла и целите на закона.

По делото се установява, че действително няма извършено медицинско изследване на кръвна проба от водача, но това се дължи на отказ от страна на медицинските лица за нейното вземане поради просрочие на определеното за явяване време. Последното се установява безспорно от Протокол за медицинско изследване /л.27/.

Съгласно чл.6, ал.6 от Наредбата Контролният орган връчва на лицето срещу подпис талона за изследване, като вписва:

1. мястото, където да се извърши установяването;
2. срока на явяването - до 45 минути, когато нарушението е извършено на територията на населеното място, в което се намира мястото за установяване с доказателствен анализатор или за извършване на медицинско изследване и за вземането на кръв и урина за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване, и до 120 минути - в останалите случаи.

Тази разпоредба гарантира, че на лицето ще бъде предоставен обективно нужен и разумен срок за изпълнение на даденото му предписание. В разрез на горното правило, видно от издадения талон за медицинско изследване, на жалбоподателя е определен срок от 45 минути, който не съответства на нормативните изисквания. Това е така, защото [населено място] – мястото, където е издаденото предписание, е отделно населено място, различно от [населено място], където е следвало да бъде извършено вземането на кръвни проби.

В тази връзка макар да е отбелязал, че не следва да излага мотиви в тази насока, в частното производство по оспорване определението за отказ да бъде спряно предварителното изпълнение на заповедта, ВАС е посочил, че горното не съставлява нарушение, защото двете населени места били в една община. Мотивите в този акт не са задължителни за настоящата инстанция и не се споделят. В случаите, в които определен нормативен акт не ползва собствено автономно значение на даден термин, то следва да се ползва значението дадено в друг нормативен акт или общопотребимо такова. Определението за населено място е уредено в Закона за административно-териториалното устройство на Република България (ЗАТУРБ). Съгласно чл.3 от същия населено място е исторически и функционално обособена територия, определена с наличието на постоянно живеещо население, строителни граници или землищни и строителни граници и необходимата социална и инженерна инфраструктура. Населените места се делят на градове и села и подлежат на регистрация в Единния класификатор на административно-териториалните и териториални единици. [населено място] е самостоятелна териториална единица различна от [населено място], поради което и срокът за изследване е следвало да бъде определен до 120 минути. Нарушение на горното правило не би било съществено, ако лицето въобще не се яви за изследване или се яви в един значително по-голям период. В случая жалбоподателят се е явил в границите на времеви интервал (120 минути), който ако наредбата бе спазена, би следвало да му е определен, поради което и отказът да му бъдат взети проби се явява незаконосъобразен, както и последствията от него.

С оглед на изложеното съдът намира че оспорената ЗПАМ е незаконосъобразна – издадена при съществено нарушение на процесуалните правила и в противоречие със смисъла и целта на закона, поради което следва да бъде отменена.

При този изход на спора трябва да се уважи и направеното искане от оспорващия и да му се присъдят разноски в размер на 516,40 евро – 5,11 евро държавна такса и 511.29 евро. адвокатско възнаграждение. В придружителното писмо, с което е представена преписката, е направено бланкетно възражения за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което е неоснователно. Воден от горното и на основание чл. 172 АПК, Административен съд-София - град, Трето отделение, 78 - ми състав, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на М. Х. Й., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №553/06.11.2025г, издадена от ст.полицай в 03 група, ООР, сектор ОП в 02 РУ при СДВР, с която на М. Х. Й. е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на М. Х. Й., ЕГН [ЕГН] от [населено място], разноски в размер на 516,40 евро..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата.

Съдия: